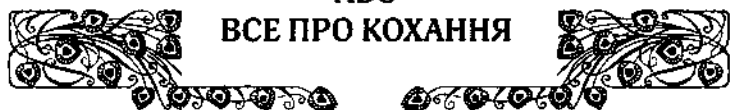

КРАЇНА РОЗБИТИХ СЕРДЕЦЬ...

АБО

ВСЕ ПРО КОХАННЯ

Боже!

Врятуй, я молю і благаю.

Все, що прошу я – тільки любити!

Нащо життя,

Як живу – й не кохаю,

Нащо кохання,

Якому не жити?

Любов Долик «Молитва».

Борис летів у літаку, і думки кусючим роєм розбуджених джмелів безперервно снували в його гарячій голові. Він повертався додому – в Україну, де не був довгих сім років. Літак приземлився, і після дозволу стюардеси Борис із хвилюванням вийшов на сходинки трапа та вдихнув повітря батьківщини. Його переповнювали суперечливі думки: він і радів зустрічі з близькими людьми – дружиною, дітьми, родиною, друзями, і боявся. Його не було вдома тривалий час і мучило відчуття, що вимушена розлука зробила їх чужими людьми.

Звільнитися від «палких і по-дружньому теплих та гостинних обіймів рідної митниці» було досить клопітно. У ньому сподівалися побачити мільйонера і розчаровано переконалися, що перед ними простий смертний, який після тяжких заробітків повертається в лоно своєї сім'ї майже ні з чим (щомісячно ж висилав гроші в бездонну родинну бочку).

Отож, Борис із «полегшенням» відчув, що він, на-

решті, вдома, на своїй рідній землі, де нічого не змінилося на краще. Йому нестерпно, не виходячи з летовища, закортіло повернутися назад! Із настроєм, збитим до нульової позначки, вийшов із тісних дверей залу для прибулих, а вже на фінішній прямій його перестріла ще одна перепона. Широка дорожня валіза, вщент заповнена океанськими подарунками (за які на кордоні він виклав добрячу суму), не могла протиснутися через двері, невідомо навіщо наглухо зачинених на одну половину. Борис з усією силою крутив своєю торбою навколо осі, щоб витягти її з лещат дверей, а другу пхав перед собою ногами і одночасно поправляв невелику ручну сумку, яка висіла в нього на плечі. Нервові пересування з перешкодами вбило в ньому почуття радості від зустрічі з дружиною.

Усе викликало роздратування: і малий аеропорт, і брудні та засмальцьовані робітники митниці зі спухлими від пиятики обличчями, і той щільний збуджений натовп, який перешкоджав руху з багажем.

Нарешті, коли зустрічний потік родини перецілував і щедро обслинив його, а потім задрісно обдивився з усіх боків, усім гуртом вийшли на волю. Перед ним було місто дитинства і молодості, яке тепер мало стати для нього пристанищем на все подальше життя, бо за далекий океанський кордон його, швидше за все, ніхто не випустить, а в ближні країни виїхати також важко. Хоча йому зараз було і не до того — треба адаптуватися вдома, а вже пізніше поміняти закордонний паспорт. Приїхав додому з довідкою, термін старого документа давно закінчився. Одне слово, він уже наїздився! І не знав, чи радіти цьому, чи навпаки.

Йому здалося, що і його дружина Олена також досить стримано поводитися під час цієї довгоочікуваної зустрічі, що й не дивно — сім років, це ціла епоха для короткого життя людини. Сум і туга від розлуки швид-

ко породжують гіркий розпач, а згодом він змінюється звичкою до одноманітної самотності, а потім — раптово всі почуття може поглинути несподіване і шалене кохання.

...За цей час діти вирости до невпізнання. Їхні фото завжди стояли на його столику біля ліжка, і впродовж довгих років ця колекція поповнювалася. А коли він повертався додому, світлин, на яких вони перетворювались із дітей-школяриків у підлітків, було все більше і більше. Борис любив переглядати сімейні фото, коли йому було самотньо і сумно. Морально він готувався до різючих змін, але не сподівався побачити їх такими — його зустріли дві височенні довгоногі красуні, наступного року вони закінчуватимуть школу. Доньки росли і формувалися без нього, і зараз він відчув, що є для них майже чужим, і знадобиться багато часу, щоб розтало відчуження. Цим він перейнявся уже в перші години перебування вдома — дівчата розібрали подарунки, чомно поцілували його в щоку і пішли в окремі кімнати до своїх справ. У цьому не було нічого несподіваного, але така поведінка дочок зачепила його за самісіньке серце і навіяла сум. Йому хотілось, щоб діти сиділи біля нього, щоб не зводили з нього очей та ловили кожне слово, а їм було вже не до нього — дозовану увагу вони йому приділили.

Родичі ж не поспішали покидати дім, не розуміли, що він з дороги і не спав майже добу. Перед тим також не вдавалося поспати, і на це були важливі причини. Крім того, змінився часовий пояс і за океаном ще була ніч. Зараз він уже не хотів нікого бачити, мріяв впасти на ліжко та заснути міцним сном. Натомість мусив слухати якісь недоречні запитання та теревені про заокеанське життя і ввічливо на них відповідати, хоча від цього спілкування жодного задоволення не отримував. Вони

не дали йому часу оговтатись — він потрапив із зовсім іншого виміру в давно забуте родинне середовище, яке зараз гнітило своєю занадто в'їдливою цікавістю, і він хотів якнайшвидше спекатись їхніх питань і поглядів. Нарешті дружина побачила, що він майже засинає над столом і змилювалася над ним:

— Шановна родинонько, звільніть, будь ласка, приміщення від своєї присутності і дайте змогу «молодцям» побути на самоті! — жартома попросила вона.

Гості поспіхом почали збиратися, розуміючи, що вчинили не зовсім тактовно, адже в них ще буде достатньо часу для спілкування з ним.

Коли Борис залишився зі своєю сім'єю, полегшено зітхнув — так йому набридли «любі» гості. Хотів роздивитися квартиру, яку дружина придбала без нього, але за його кошт. Вона записала її на себе та дітей, і юридично в цьому домі все належало не йому. Він стільки років важко працював, а тепер виявилось, що за його плечима нічого немає.

«Добре, що діти забезпечені, а мені хіба чогось треба? — подумав і зітхнув. — Життя таке довге і непрогнозоване, хтозна, що може бути попереду. Але, як кажуть, «не хочу псувати собі настрій імовірними майбутніми неприємностями», — і пішов оглядати всі закутки нової квартири. Олена була поруч, їй хотілось, щоб чоловік оцінив, яка вона чудова і дбайлива господиня. Він подумки похвалив її старанність, усе було зроблено гарно і зі смаком, сучасно та красиво — і ремонт, і нові меблі. Проте тут у нього не було відчуття рідного дому. Олена запитально дивилася на нього, а він відчував себе абсолютно чужим у незнайомій обстановці, і щоб її не образити, обнімаючи за плечі, сказав:

— Оленко, ти прекрасна господиня, я думаю, вам за-тишно в цьому домі.